

Ministeren for skatter og afgifter (Lykketoft):

Jeg er som bekendt ikke tilhænger af, at man øger fradragsfiduserne eller hullerne i skattesystemet. Når man har fremsat et forslag om pristalsregulering af afskrivningsgrundlaget, hænger det imidlertid sammen med, at de afskrivningsregler, der var gode i 1957 og i 1968, er mindre gode i et samfund med højere inflationstakt og med højere rente, og hvis vi skal bidrage på forskellig måde til at sætte gang i erhvervslivets investeringer, er et af de midler, der efter min opfattelse skal anvendes, at bedre den risikovillige kapital afkastningsmuligheder i sammenligning med den passive og risikofri kapitalanbringelse. Det kan man gøre på to måder: man kan bidrage til det med et forslag af denne karakter, og man kan omvendt begrænse den passive og risikofri kapital afkastningsmuligheder i visse sammenhænge, en problemstilling, som folketinget nok skal få lejlighed til senere at tage stilling til.

Jeg er glad for de positive bemærkninger, der er kommet fra både venstres og de konservatives side til forslaget i den nuværende udformning. Jeg er uenig i de betragtninger, der er blevet fremført om de genvundne afskrivninger. Jeg mener, at det er et både rimeligt og logisk system, der her opbygges, for i et inflationssamfund er afskrivninger jo ikke lige meget værd, uanset hvilket år de bliver foretaget i, og det er netop den sammenhæng, forslaget om beskatning af de genvundne afskrivninger for de ejendomme, der kommer ind under de nye, indekserede afskrivningsregler, tager højde for.

I den forbindelse skal jeg måske også lige kommentere en bemærkning fra hr. Glistrup om, at jeg nu skulle have mere mandskab igen. Forslaget om en EDB-registrering af bygningsafskrivninger, der kommer ind under disse indeksregler, er et forsøg på at hjælpe skatteyderne til at få styr på de friere afskrivningsmuligheder, som forslaget også indebærer. Det er ikke kun et spørgsmål om indekseringen, det er også et spørgsmål om, at forslaget bryder de bundne regler om, at man skulle tage 6 pct. i hvert af de første ti år, og siger, at det kan man gøre mere frit. Det er en fordel for erhvervslivet, men rummer både for skatteyderen og for skattevæsenet nogle problemer med at holde styr på, hvor mange afskrivningspoint man har brugt

undervejs. Jeg tror, vi skylder skatteyderne, at vi bruger de tekniske hjælpemidler, vi har, til at gøre tingene så lette som muligt, og det er det, denne bemærkning i betænkningen fra min side tager sigte på.

Så skal jeg i øvrigt kun sige til firkløverpartierne ændringsforslag, at det er jo smukt, når man siger, det skal være lidt bedre. Det forslag, vi taler om her, betyder omkring 300 mill. kr. første år og 400 mill. kr. næste år i forbedringer sammenlignet med en videreførelse af de eksisterende regler. Jeg skal vende tilbage til, hvilket sammenligningsgrundlag der er det mest relevante, men det er i den størrelsesorden.

De ændringsforslag, firkløverpartierne har stillet med hensyn til pristalsregulering også i anskaffelsesåret, ophævelse af 25 pct.s reglen og forhøjelse af straksafskrivningsgrænsen, koster 1,3 mia kr. ekstra i provenutab i hvert af de to år. Det synes jeg bare man skal holde sig for øje.

Jeg anerkender den argumentation, at bedre afskrivningsregler, i det omfang de øger aktiviteten, til en vis grad er selvfinansierende. Det ligger også bag det forslag, vi her har fremsat, og de provenutal, vi opererer med, tager jo ikke hensyn dertil; det gør de aldrig, når vi diskuterer skatteforslag.

Men jeg vil alligevel sige, at der efter enhver bedømmelse i disse firkløverændringsforslag er så store ekstra nettoudgifter, at det endnu en gang – hvis man kan blive ved med at være forundret – kan undre, at man med så let hånd, med så lidt omtanke tør sige: skal vi ikke lave en forbedring dér også, den koster jo kun 500 mill. kr., og en dér, der koster 700 mill. kr. brutto og måske det halve netto?

Jeg synes – og det har jeg sagt så tit, men jeg bliver nødt til at gentage det hver gang, for det gentager sig jo ved hvert eneste forslag – at dette er en helt uansvarlig finanspolitisk holdning. Jeg synes, det er lidt svært at klare, havde jeg nær sagt, at man fra højre side i salen med rette kritiserer venstre side i salen for at være uansvarlig med hensyn til udgifter, og så at måtte konstatere, at man med hensyn til erodering af statens indtægtsgrundlag er systematisk lige så uansvarlig fra højre side i salen.

Så sagde hr. Glistrup noget om, at det hele blev meget kompliceret, og dertil vil jeg bare sige: ja, selve indekseringen er jo en kompli-